

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci, soud pro mládež, projednal v neveřejném zasedání konaném dne 25. března 2020, **stížnost odsouzeného I** _____, narozeného _____ trvale bytem _____ t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici _____ proti usnesení Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 23. 1. 2020, č.j. 2 Tm 2/2017-1718, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr.ř. se stížnost odsouzeného I _____ mítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 23. 1. 2020, č.j. 2 Tm 2/2017-1718, byl podle § 283 písm. d) tr.ř. zamítnut návrh odsouzeného I _____ na povolení obnovy řízení ve věci vedené u Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, pod sp.zn. 2 Tm 2/2017.
2. Proti tomuto usnesení podal odsouzený stížnost, v jejímž písemném odůvodnění, zpracovaném obhájcem, uvedl, že se neztotožňuje s předmětným rozhodnutím. Podrobně se zabýval jednotlivými důvody, které vedly krajský soud k zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení a které koncentroval do bodů II. až V. svého opravného prostředku. V úvodní pasáži pod bodem II. se odsouzený zabýval obecně důvodem pro vyhovění návrhu na obnovu řízení, kdy mj. poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu, sp.zn. III. ÚS 905/17, z něhož pak citoval zejména pasáž „Až zasazením nově tvrzených skutečností a důkazů do logiky a kontextu úvah soudů vyložených v původních rozhodnutích lze uzavřít, zda nová skutečnost nebo důkaz jsou způsobilé původní rozhodnutí ovlivnit.“ K tomuto konstatoval, že důvod pro povolení obnovy řízení spočívá ve skutečnosti, že zasazením nově navrhovaných důkazů do celkového důkazního rámce nastala situace, kdy nadále v žádném případě nelze hovořit o jakémkoliv uzavřeném řetězci nepřímých důkazů, jež by umožňoval soudu dovodit jeho vinu. V této souvislosti namítl, že krajský soud se v napadeném usnesení dopustil mylné interpretace důkazů a závěrů z nich plynoucích, na kterých on, jakožto odsouzený, staví důvodnost svého návrhu na povolení obnovy řízení. Svě závěry krajský soud podepřel argumentací Vrchního soudu v Olomouci v jiné trestní věci, konkrétně č.j. 1 To 65/2017-4342, aniž by však reflektoval, že předmětné usnesení bylo nejen napadeno ústavní stížností, ale Ústavní soud v rámci této již jednou také rozhodoval. Pod bodem III. opravného prostředku se odsouzený vyjadřoval k důvodům pro povolení obnovy řízení, kdy v rámci této pasáže konstatoval, že za „nový důkaz soudu dříve neznámý“ považuje Metodiku k ověření a zdokonalení metody pachové identifikace (dále jen „Metodika“), Zprávu o průběhu testování reliability metody pachové identifikace prováděné speciálně vycvičenými služebními psy Policie ČR ze dne 21. 5. 2015 (dále jen „Zpráva“) a znalecký posudek z oboru zemědělství – kynologie v trestní věci M. Š. vedené u Krajského soudu v Brně – pobočka ve Zlíně pod sp.zn. 68 T 6/2016 ze dne 13. 9. 2018. Z citované Zprávy poukázal na vysokou chybovost identifikace s tím, že pachovou identifikaci za stávajících podmínek nelze použít jako důkazní prostředek v trestním řízení. Má za to, že jím předložené nové důkazy představovaly a představují nejnovější vědecký poznatek stran provádění metody pachové identifikace (obsah Metodiky), jak to má na mysli a také vyžaduje

judikatura Ústavního soudu. Je přesvědčen, že metoda pachové identifikace vykazuje natolik vysokou chybovost, že ji nelze považovat za relevantní podklad pro uznání viny v trestním řízení, resp. že k ní vůbec nelze v takovémto řízení přihlížet. Krajský soud nerespektoval názor Ústavního soudu a závěry plynoucí z Metodiky a Zprávy bagatelizoval a desinterpretoval. Dále pak kategoricky odmítl argumentaci krajského soudu v tom směru, že Metodika a Zpráva nejsou relevantními, když k experimentu nebyli použiti policejní psi a neztotožnil se ani s názorem krajského soudu, že v jeho trestní věci je vyloučen tzv. Clever Hans efekt. Pokud jde o argumentaci ohledně využití nikoliv policejních psů, pak poukázal na vlastní Zprávu, z níž je naprosto zřejmé, že k testování byli použiti psi speciálně vycvičení k provádění metody pachové identifikace a jednalo se o policejní psy, jejichž psování se experimentu zúčastnili, přičemž se jednalo konkrétně o 22 psů z celkového počtu 27. Dále se podrobně vyjadřoval k závěru krajského soudu, že je v jeho trestní věci zcela vyloučen tzv. Clever Hans efekt, tedy že služební pes by nemohl být při provádění komparace ovlivněn psovodem, jelikož společně s odsouzeným byly v předmětné věci prověřovány také jiné osoby, jejichž pachy byly rovněž podrobeny metodě pachové identifikace. V této souvislosti poukázal na průběh prováděných jednotlivých komparací v rámci vedeného přípravného řízení a následně na základě těchto dospěl k závěru, že v podstatě po roce od první komparace již byl zájem orgánů činných v trestním řízení zaměřen výhradně na jeho osobu, přičemž poukázal na to, že všechny komparace, které vyšly shodně, byly prováděny jediným psem Gaya, a to za přítomnosti stejného psodovače. Ovlivnění tak, jak je definované u tzv. Clever Hans efektu v žádném případě nelze tedy kategoricky odmítnout, jak to učinil krajský soud, ale naopak to, že při této druhé vlně komparací došlo k pochybení a je důvodným tvrdit, že ovlivnění psa psovodem plyne i z té skutečnosti, že drtivá většina, celkem 5 ze 6 ztotožnění, byla provedena až v následném období. Odsouzený je přesvědčen, že ovlivnění psa psovodem je v předmětné věci do očí bijící, kdy při první identifikaci byl odsouzený ztotožněn jen jednou jedinkrát, následně však již v situaci, kdy psůd přesně věděl „po kom se pátrá“, psi našli pět dalších stop, paradoxně nikoliv na vražedné zbrani. Odsouzený akcentoval, že proti němu neexistují a ani neexistovaly žádné důkazy a celý případ je postaven na jednom jediném prvotním pachovém ztotožnění, které mohlo být prostou chybou. Argument krajského soudu, že v předmětné věci byly v prvotní fázi komparovány i pachy jiných osob, s ohledem na uvedené nemůže obstát, jelikož tímto nemůže dojít k eliminaci tzv. Clever Hans efektu, jak se krajský soud mylně domnívá. Má tedy za to, že se mu prokazatelně podařilo vyvrátit jediné dva argumenty, na kterých krajský soud své zamítavé usnesení postavil. Pod bodem IV. opravného prostředku se dále odsouzený vyjadřoval k „novému“ důkaznímu rámci, mj. i z pohledu judikatury Ústavního soudu. Uvedl, že jím předložené důkazy prokazují, že metoda pachové identifikace, jak byla provedena v jeho trestní věci, neobstojí, a to právě v kontextu zbylých důkazů, které byly zcela marginální. Důkaz pachovou stopou byl v jeho trestní věci klíčovým a fakticky jediným důkazem o jeho údajné vině. Pokud v této souvislosti jde o vlastní metodu pachové identifikace, pak nejde jen o to tuto zpochybnit, ale jde o zpochybnění i její kvality. Následně zasadil nově navrhané důkazy do celkového důkazního rámce a je přesvědčen, že po zásadním zpochybnění důkazní hodnoty provedené pachové identifikace, nelze zbývající důkazy hodnotit jako „uzavřený řetězec nepřímých důkazů“. Následně se zabýval důkazní vahou zbylých nepřímých důkazů, a to znaleckým posudkem z oboru psychiatrie, sexuologie a psychologie, výpověďmi svědků k údajným jeho agresivním sklonům, analýzou výpisů telekomunikačního provozu SIM karty a svědeckými výpověďmi svědků o popisech místa činu z jeho strany. Pod bodem V. opravného prostředku odsouzený shrnul své úvahy v rámci závěrů „nové“ důkazní situace, kdy je přesvědčen, že jím nově navržené důkazy relevantně zpochybnily i důkazní hodnotu provedené pachové identifikace. Dle jeho názoru krajský soud nerespektoval ustanovení § 2 odst. 5 tr.ř., přičemž ke svým závěrům dospěl na základě jediného nepřímého důkazu, jehož důvěryhodnost je „novým důkazem“

předkládaným z jeho strany zásadně zpochybněna. Bylo úkolem krajského soudu oprostít se od svého subjektivního přesvědčení o identitě pachatele a procesně předvídaným způsobem již v původním řízení dospět k závěru, že jeho vinu se jednoduše nepodařilo prokázat. Poukázal také na usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 8 Tdo 1063/2012, ohledně charakteru pachové stopy jakožto důkazního prostředku. Má za to, že jeho situace je zcela extrémní a vymyká se jakémukoliv chápání, neboť byl shledán vinným bez jediného hmatatelného důkazu, není znám motiv, spojitost se zemřelou ani jakýkoliv vědecký důkaz, vypátrat ho dokázal údajně pes. Za této situace proto trvá na tom, že zasazením „nových důkazů“ do celkového důkazního rámce nelze bez porušení principu presumpce nevinny učinit závěr, že byl pachatelem trestného činu vraždy, za který byl uznán vinným, a za který mu byl také uložen trest. Proto vnímá jako důvodný návrh povolení obnovy řízení a podanou stížností se také domáhá zrušení napadeného usnesení krajského soudu a povolení požadované obnovy řízení.

3. Vrchní soud v Olomouci, jako soud stížnostní, v rámci své přezkumné činnosti předně zjistil, že opravný prostředek podala osoba k tomu oprávněná dle § 142 odst. 1 tr.ř. a učinila tak v zákonné lhůtě, vyplývající z ustanovení § 143 odst. 1 tr.ř.
4. Proto podle § 147 odst. 1 tr.ř. přezkoumal správnost všech výroků napadeného usnesení, jakož i správnost postupu řízení, které tomuto předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
5. V řízení, které napadenému usnesení předcházelo, nebylo shledáno takové porušení ustanovení o řízení, které by mohlo způsobit nesprávnost přezkoumávaného výroku.
6. Po přezkoumání napadeného usnesení v kontextu s opravným prostředkem odsouzeného L. D. spisovým materiálem dospěl stížnostní soud k závěru, že krajský soud nepochybil, pokud návrh odsouzeného na obnovu řízení zamítl. Jeho argumentace užitá v odůvodnění napadeného usnesení je důvodná, logická, přiléhavá a má oporu ve spisovém materiálu. Za této situace se proto stížnostní soud ztotožnil s úvahami, jakož i závěry krajského soudu, které tento vtělil do odsouzeným napadeného rozhodnutí, přičemž v podrobnostech je možno na tyto odkázat.
7. Skutečnosti, které odsouzený v rámci řízení o povolení obnovy řízení uvedl, dle přesvědčení stížnostního soudu nejsou takového charakteru, aby vyhověly zákonným podmínkám pro obnovu řízení. Tato je mimořádným opravným prostředkem, jehož účelem je odstranění nedostatků ve skutkových zjištěních některých pravomocných rozhodnutí v těch případech, kdy příčiny zjištěných nedostatků vyšly najevo teprve po právní moci původního rozhodnutí. Příčinami jsou zde nové skutečnosti nebo důkazy, které odůvodňují tento mimořádný průlom do nezměnitelnosti a závaznosti rozhodnutí vydaných v trestním řízení. V řízení o obnově se nezjišťuje správnost původního rozhodnutí, tedy jeho zákonnost a odůvodněnost, nýbrž se posuzuje otázka, zda nové skutečnosti či důkazy, které byly dříve orgánům činným v trestním řízení, jež ve věci rozhodovaly, neznámé, by mohly odůvodnit jiné, než původní pravomocné rozhodnutí o vině, trestu, či přiznaném nároku na náhradu škody. Podmínky pro obnovu řízení jsou upraveny v ustanovení § 278 tr.ř. a z odstavce 1 vyplývá, že *obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými již dříve, odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu. Za nové skutečnosti se považují takové, které nebyly předmětem dokazování nebo zjišťování před rozhodnutím, jehož se návrh na obnovu týká. Skutečnosti dříve příslušnému orgánu neznámé jsou objektivně existující jev, který v téže věci nebyl důkazem, ale může mít vliv na zjištění skutkového stavu v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Novým důkazem je míněn*

důkaz, který nebyl v původním řízení obsažen ve spise, uplatněn některou procesní stranou nebo proveden. Za dříve neznámý důkaz je třeba považovat také důkaz provedený, jehož obsah je však jiný, než v původním řízení, tedy např. podstatně změněnou výpověď korunního svědka. Zde však musí být hodnoceny i okolnosti nebo důvody, které vedly k obsahové změně důkazů. Nové skutečnosti v řízení o obnově je zpravidla nutno prokazovat důkazy. Nové skutečnosti a důkazy přitom nejsou předmětem povinného zjišťování v řízení o povolení obnovy orgány činnými v trestním řízení, nýbrž jsou předkládány soudu spolu s návrhem na obnovu k posouzení, zda jejich existence v případě pravdivosti může vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti napadeného rozhodnutí. Zkoumání, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobilé samy o sobě, anebo alespoň se skutečnostmi a důkazy orgánům činným v trestním řízení dříve známými, odůvodnit jiné, než původní napadené rozhodnutí, pak musí být prováděno porovnáním dosud provedených důkazů a dosavadního skutkového zjištění s důkazním významem nově tvrzených skutečností nebo nově navrhaných důkazů. Výsledkem tohoto zkoumání nemusí být ještě nové, úplně změněné skutkové zjištění, nýbrž určitý stupeň pravděpodobnosti, či důvodný předpoklad pro možnou změnu rozhodnutí.

8. Při respektování těchto zákonných podmínek a teoretických východisek je nutno přistoupit k řešení problematiky navrženého řízení odsouzeným L. D. _____, což také krajský soud v napadeném usnesení učinil. Z jeho odůvodnění je zřejmé, jakým způsobem proběhlo veřejné zasedání, jaké důkazy v rámci tohoto byly provedeny a jaké k nim a dalším skutečnostem krajský soud zaujal stanovisko. Je možno konstatovat, že se vypořádal se všemi namítanými skutečnostmi ze strany odsouzeného L. D. _____. Dále je v této souvislosti možno odkázat jak na rozsudek Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 22. 6. 2017, č.j. 2 Tm 2/2017-1489, tak i na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, soudu pro mládež, jako soudu odvolacího, ze dne 19. 9. 2017, č.j. 4 Tmo 11/2017-1562, ve kterém se zabýval odvolacími námitkami odsouzeného, což je patrné z příslušných pasáží tohoto rozhodnutí. Pokud jde o hodnotící pasáž napadeného usnesení, pak z této je zřejmé, jakým způsobem se krajský soud s navrženými důkazy ze strany odsouzeného v rámci řízení o povolení obnovy řízení vypořádal, a pokud následně dospěl k závěru, že odsouzeným uváděné skutečnosti nejsou takové povahy, aby mohly samy o sobě, nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí v předmětné věci, pak jej stížnostní soud shledal za plně relevantní a akceptovatelný. Pakliže krajský soud v napadeném usnesení reagoval v zásadě na všechny stížnostní námitky odsouzeného, a jelikož se stížnostní soud s jeho argumentací a závěry plně ztotožnil, mohlo by být za této situace postačující toliko odkázat na příslušné pasáže napadeného usnesení, neboť tyto jsou opakováním a zdůrazňováním obhajoby odsouzeného a v napadeném usnesení se s nimi krajský soud náležitým způsobem vypořádal z pohledu merita věci, a to včetně příléhavého odůvodnění svých závěrů. Takovýto postup stížnostního soudu je souladný s judikaturou Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), byť se týkají rozhodnutí odvolacích soudů, kterou však lze analogicky vztáhnout i na rozhodnutí o opravných prostředcích proti usnesení. V tomto směru lze tedy např. odkázat na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 583/13, I. ÚS 31/12, II. ÚS 2904/8, či ESLP ve věci Van de Hurk proti Nizozemsku ze dne 19. 4. 1994, ve věci Higginsová a další proti Francii ze dne 19. 2. 1998, případně ve věci Helle proti Finsku ze dne 19. 12. 1997. Zejména v poslední zmiňované věci ESLP deklaroval, že odvolací soud se může při zamítnutí odvolání omezit i na převzetí odůvodnění nižšího soudu. Stejně tak i ESLP např. ve věci Garcia proti Španělsku uvedl, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně.
9. I přes uvedené považuje stížnostní soud za vhodné vyjádřit se ke stížnostním námitkám, které odsouzený uvedl ve svém opravném prostředku.

10. Stížnostní soud předně připomíná charakter a účel obnovy řízení, jakožto mimořádného opravného prostředku, a dále pak skutečnost, že odsouzený L. D. byl odsouzen za zločin vraždy dle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i) tr.zákoníku (a další), kdy Krajský soud v Brně, soud pro mládež, důvodně dovedl naplnění jak objektivní, tak i subjektivní stránky nejen tohoto zločinu, přičemž v rámci zmiňovaného přezkumného řízení nebyl tento jeho závěr jakkoliv zpochybněn. Pokud se jedná o vlastní napadené usnesení, pak toto svým obsahem plně respektuje ustanovení § 134 odst. 1, odst. 2 tr.ř. ohledně obsahu usnesení, kdy zejména z jeho odůvodnění je patrné, že krajský soud v tomto popsál skutečnosti, které vzal za prokázané, důkazy, o které opřel svá skutková zjištění, úvahy, kterými se řídil při hodnocení provedených důkazů, jakož i právní úvahy, na jejichž základě posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona. Je třeba zdůraznit, že postupoval komplexně, kdy hodnotil odsouzeným navržené důkazy jak jednotlivě, tak i ve vztahu k ostatním důkazům.
11. Odsouzený ve svém opravném prostředku uvedl, že důvod pro povolení obnovy řízení spočíval ve skutečnosti, že zasazením nově navrhaných důkazů, a to zejména oné Metodiky a Zprávy do celkového důkazního rámce nastala situace, kdy nadále v žádném případě nelze hovořit o jakémkoliv uzavřeném řetězci nepřímých důkazů, jež by umožňoval soudu dovést jeho vinu. Dle jeho názoru nové skutečnosti mají potenciál vést k jinému výroku o jeho vině, přičemž nejde jen o úplné zpochybnění v dané věci provedené pachové identifikace, nýbrž i o zpochybnění její kvality. K této podstatě celé věci stížnostní soud uvádí následující. Jak již uvádí krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyplývá to také z judikatury Vrchního soudu v Olomouci, ten se touto problematikou, tedy otázkou pachových stop nezabýval poprvé, ale je možno odkázat na dvě jeho rozhodnutí citovaná v napadeném usnesení krajským soudem, kdy je třeba akcentovat, že ono druhé je rozhodnutí senátu, který v předmětné věci rozhoduje i nyní. Pokud se odsouzený snaží jistým způsobem znevěrohodnit rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 13. 6. 2019, sp.zn. 1 To 65/2017-4342, mj. i tím, že toto bylo napadeno ústavní stížností, pak k tomuto je možno toliko uvést, že tato skutečnost na pravomocnosti a závaznosti tohoto rozhodnutí ničeho nemění. Navíc stěžovatel v tomto směru přehlédl, že ono druhé rozhodnutí zdejšího soudu, a to ze dne 12. 12. 2018, č.j. 4 To 49/2018-2384, je pravomocné, platné a ústavní stížnost byla dne 23. 4. 2019 pod sp.zn. IV. ÚS 878/19 odmítnuta. Krajský soud ve veřejném zasedání provedl mj. jako listinný důkaz onu Metodiku a Zprávu, kdy se jedná, z pohledu stěžovatele, o důkazy stěžejní, přičemž k těmto je třeba uvést, že senát ve věci rozhodující oba tyto důkazy zná již z předchozích trestních věcí a k těmto také zaujal svůj právní názor ve věci výše zmiňované v napadeném usnesení krajským soudem. Za této situace se stížnostní soud nadále plně ztotožňuje se závěry, k nimž dospěl jiný senát Vrchního soudu v Olomouci (senát 1 To), které jsou prezentovány v jeho zmiňovaném usnesení, a je na ně poukazováno v napadeném usnesení krajského soudu. Ve věci rozhodující senát setrvává nadále na svých právních úvahách a závěrech, které prezentoval ve svém rozhodnutí, jež je také zmiňováno pod bodem 9 napadeného usnesení. Z Metodiky i Zprávy vyplývá, že se jednalo o experimentální výzkum se psy, jež měla univerzita na různých pracovištích k dispozici. Rozhodně nemohou platit závěry, k nimž bylo obecně dospěno a které také interpretuje ve svém opravném prostředku stěžovatel, tedy, že k testování byli použiti speciálně vycvičení policejní psi k provádění metody pachové identifikace. Touto otázkou se již zabýval v napadeném usnesení krajský soud s odkazem na zmiňovaná rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, kdy je třeba uvést, že závěr, k němuž dospěl stěžovatel ve svém opravném prostředku, nemůže obstát. Je nutno poukázat na č.l. 1690 a dále, kde se nachází Zpráva o průběhu testování reliability metody pachové identifikace prováděné speciálně vycvičenými služebními psy Policie ČR, kdy v pasáži nadepsané jako Úvod je mj. uvedeno, že „ve většině případů tak bylo možno provádět sběr dat pouze na psech, kteří jsou majetkem univerzity“. Sama tato skutečnost zpochybňuje tvrzení stěžovatele

a dále, jak to vyplývá z obou rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, i závěry, k nimž bylo dospěno v rámci experimentálního výzkumu, neboť tyto vycházely jen z omezeného množství testů, které nebyly provedeny právě na speciálně vycvičených policejních psech k pachové identifikaci. S ohledem na i nadále přetrvávající právní názor na Metodiku a Zprávu stížnostní soud toliko akcentuje, že kromě teoretické roviny v důsledku experimentálního jednání vědeckého týmu je metoda pachové identifikace dlouhodobě realizovanou důkazní metodou s letitými objektivními výsledky, které jsou zobrazeny v celé řadě konkrétních trestních řízení a verifikovány dalšími konkrétními důkazy, a to vše s vědomím ustálené soudní praxe i judikatury jak Nejvyššího soudu ČR, tak i Ústavního soudu o tom, že pachová stopa nemůže být jediným důkazem vedoucím k vyslovení odsuzujícího rozhodnutí, čemuž bylo v předmětné trestní věci dostáno a potvrzeno v rámci přezkumného odvolacího řízení. Proto stížnostní soud nadále předmětnou Metodiku nepovažuje za nové vědecké poznatky, ale za jeden z možných pohledů na metodu pachové identifikace a za této situace ji nelze zobecňovat či obecně aplikovat.

12. Dle přesvědčení stěžovatele zasazením nových důkazů, zejména Metodiky a Zprávy do celkového důkazního rámce nastane situace, kdy v žádném případě již nelze hovořit o jakémkoliv uzavřeném řetězci nepřímých důkazů, který by umožňoval soudu dovést jeho vinu a dojde zde ke zpochybnění, a to úplnému, metody provedené pachové identifikace v jeho trestní věci. Dle přesvědčení stížnostního soudu k této situaci nedošlo, a to s ohledem na vyznění charakteru obou zmiňovaných důkazů, tedy Metodiky a Zprávy, kdy ani po jejich zasazení do celkového důkazního rámce se situace, pokud jde o vinu odsouzeného, nijak nezměnila, neboť tyto v žádném případě nemohou změnit závěry soudů ve vztahu k tomu, že je odsouzený usvědčen ze spáchání vytýkaného jednání na základě logicky uzavřeného řetězce nepřímých důkazů, který těmito „novými důkazy“ z pohledu odsouzeného není nijak narušen. V tomto směru je možno odkázat na hodnotící pasáže odsuzujícího rozsudku Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež, ze dne 22. 6. 2017, č.j. 2 Tm 2/2017-1489, a dále na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, soudu pro mládež, jako soudu odvolacího, ze dne 19. 9. 2017, č.j. 4 Tmo 11/2017-1562, a jeho vypořádání se s odvolacími námitkami odsouzeného L. D. Pokud jde o další námitky stěžovatele prezentované pod body III. až V. opravného prostředku, tyto vycházely z konstrukce onoho zasazení nových navržených důkazů do celkového důkazního rámce a zpochybnění řetězce nepřímých důkazů, které vedly k dovození viny odsouzeného. S ohledem na výše popsanou situaci však tyto již nejsou jakkoliv relevantní a stížnostní soud je proto odmítá v této souvislosti jako nedůvodné.
13. S ohledem na výše uvedené je možno učinit závěr, že skutečnosti, které uvedl odsouzený L. Dobeš ve svém opravném prostředku jako nové důkazy, na jejichž základě je možno povolit obnovu řízení, nejsou takového charakteru, aby vyhověly zákonným podmínkám pro obnovu řízení, jež jsou upraveny v ustanovení § 278 odst. 1 tr.ř. Proto Krajský soud v Brně, soud pro mládež, důvodně zamítl návrh odsouzeného L. D. na obnovu řízení a jelikož jeho stížnostní námitky nebyly shledány důvodnými, bylo proto rozhodnuto způsobem, vyplývajícím z výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Olomouc 25. března 2020.

JUDr. Jiří Zouhar v. r.
předseda senátu

Zuzana
Matoušková

Digitálně podepsal Zuzana Matoušková
DN: cn=CZ, 2.5.4.97=VTRCZ-64124533, ou=CR,
Vrchní soud v Olomouci [C 64124533],
ou=správa soudů, ou=299, cn=Zuzana
Matoušková, sn=Matoušková,
givenName=Zuzana,
serialNumber=P137477, title=zapisovatelka
Datum: 2020.04.14 10:46:28 +0200

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Matoušková